

Gọi cõi đi về ...

Cư sĩ Liên Hoa

Kính dâng tặng những người mang chiếc áo cô đơn với lý tưởng, tình yêu và tuổi trẻ vào đời...

*Một sớm mai về, ôm vũ trụ
lỡ tay đánh mất một trời thơ
ngõ xưa, gió thoảng bên hư ảo
hờn dấu tuổi tròn, tóc xoã mơ*

*hỡi em ngày tháng tuổi vô cùng
bây chừ còn khép cánh ưu tư
sao không thả mộng theo hơi thở
cho ánh trăng vui nở trọn lòng...*

Người cùng tử vẫn lang thang trên mọi góc phố của cuộc đời, băng khuâng, tìm kiếm, soi lòng trong mọi góc tâm để tự vấn. Tuổi đã vô cùng chất chông theo ngày tháng, gánh chứa những phiền muộn như gom cất tư lương vào chốn thâm u, góc tối cuộc đời. Đã có bao giờ dám mạnh tay để thả những hư mộng phiền não theo hơi thở, để cho trăng tâm được nở nụ cười, thay vì cứ ôm mộng tưởng điên đảo để gán cho đó là chân thật, là hiện hữu trong siêu thực của loạn tâm. Vô lượng thế kỷ qua vẫn là cuộc trùng phùng, ngăn cách, gần gũi, xa lìa ... như tiến trình mở khép của tâm, của ảo hoá (mãya). Trên đôi tay, trong góc tâm này, bầu trời vẫn xanh, mây vẫn ung dung trôi chảy, chỉ còn chằng là đôi khi tâm vượt lại tâm, xếp lại dấu xưa, để mảnh trăng tâm tròn trịa tuổi đời, làm dậy lên bao sóng gió trên mặt nổi của vùng vô thường.

Vẫn cùng nhau nhảy múa, cất tiếng hát của bé thơ, nghe lại những chắt chiu của tâm lượng, thấy trần sa trong mộng đẹp, cảm nhận chân thường trong cách di dời, chuyển động, để còn là bờ cát biển vẫn rì rào, vi vu điệu nhạc muôn thưở.

*lớp lớp phù sa trường ảo mộng
trùng trùng sóng nước thấm bờ vai
có con chim nhỏ đang yên ngủ
giọt nắng vô tình, gọi gió mây...*

Hãy khế tay vốc lên từng hạt cát đi em, có bao giờ em lắng lòng nghe được mảnh tâm tình của hạt cát trải dài theo ven biển, cát nói nhiều lắm, đa ngôn đa tình, vô thủy khứ lai nằm trên mình trước sóng gió, mưa nắng...mà chỉ có người đã từng ngồi tịch liêu, im lặng thật sâu mới nghe rõ ngọn ngành được âm thanh vi diệu vô ngôn này. Hãy nắm trong tay những giọt nước của đại dương, nước của lòng, nước của cội nguồn không tướng, và để rồi, có bao

giờ em hỏi "nước trong tay nhiều hay nước của đại dương rộng lớn, bao la", vì tánh nước vẫn lộ nguồn vô thủy vô chung.

Người ta nói rằng hiểu một là hiểu được tất cả, vì vũ trụ vốn tương duyên tương sinh, vỗ đôi bàn vào nhau để có âm vang, nhưng âm thanh sẽ còn hay mất trong tiếng vỗ tay, đi đâu, về đâu? Cho nên, vì mù mờ bước đi, dùng ngôn ngữ suy diễn, bỏ ý giữ lời, nên vô lượng tham sân si vẫn tràn đầy, những mảnh tình say ngất vẫn bưng vang, những cuồng loạn của tâm lòng vẫn như cuồng toan loạn chảy, cháy toan những mộng đẹp kỳ diệu của đời người. Có phải vì chúng ta thiếu sự dừng lại, chiêm nghiệm hơi thở trên từng bước chân, trên từng sợi thịt của tâm, để lặng lòng cho lớp phù sa từ nội kết toả rộng, chan hoà nuôi dưỡng tâm trên bước đường đi không bến. Người tìm về bến, là người ra đi, người trở về là người tiếp bước, và nghịch lý của nội tâm, có phải chẳng cũng là thoảng hương thơm của giáo pháp ..

Con đường mở rộng thành thang nào phải là của các mệnh tử, những danh hiệu, được dán nhãn với bao nhiêu danh xưng cao sang, quyền quý, mà chính ra phải là vượt khỏi những rào cản, vượt khỏi chính thực tướng của thực tại, những bề che chắn, như đám mây che lại ánh trăng huyền diệu, vì nếu không thì tâm vẫn còn bị vẫn đục, miên man trong trường thiên tài sắc danh thực thụ, không chính danh, chưa gọi đúng tên em trong từng một niệm vuông tròn..

"Như giữa đồng rác nhớt,
Quẳng bỏ trên đường lớn,
Chỗ ấy hoa sen nở,
Thơm sạch, đẹp ý người."

(Kinh Pháp cú 58. Phẩm Tâm).

Cảm nhận được tâm vô lượng trong cõi đời, tâm của bồ đề, của sự dẫn thân, đối diện với tử sinh ... Trong một bài viết ngắn, tôi tạm gọi là "Ông Phật nhỏ" của những hành giả trên đường đi về, gọi cõi vô thường:

" *Sự xuất hiện của Đức Từ phụ đã đánh thức nhân loại trong chiều sâu giấc ngủ vô minh. Nhưng cũng từ đó, bên cạnh những người đầy đủ nhân duyên nhận rõ Chân tánh nơi mình đã nổi bước chân giác ngộ; thì cũng có những người lẩn xấn chạy đi tìm Phật? Phật ở đâu? và quên rằng Phật chính là tâm của mình khi không còn bóng dáng của bụi trần che lấp.*

Đức Phật của mỗi người không có "trụ xứ" mà tùy tâm thị hiện. Thành Phật có nghĩa là: Tự giác, giác tha, giác hạnh viên mãn. Cho nên, không một đức Phật nào không cứu độ chúng sanh và không một người con Phật nào (Phật nhỏ) là không cứu mang lòng từ đến với mình và các loại. Bài thơ này ghi lại cảm xúc về những con người "trên cầu Phật pháp, dưới hóa độ chúng sanh". Lặn tẩn sóng nước, gió thổi rung rinh... chỉ là những điệu nhạc du dương, êm dịu là tươi đẹp cuộc đời, nhưng tòa ngời "rỗng không" hay nhận thức rõ "tánh không" của vạn pháp, thì không có gì có thể ràng buộc được hành giả trên con đường đại nguyện.

ÔNG PHẬT NHỎ

Này ông Phật nhỏ

*ngồi trên lá sen
lăn tăn sóng nước
miệng vẫn mỉm cười*

*Này người Phật nhỏ
ngồi trên cành sen
gió thổi rung rinh
an nhiên tự tại*

*Này ông Phật nhỏ
ngồi trên tòa sen
nguyện cứu muôn loài
nên chưa thành Phật*

*Sen hồng vẫn nở
lửa cháy ngập trời
còn nước mắt khổ
tòa ngồi rỗng không....*
(24.11.2000).

Trong thời gian còn làm tại Y tế, tôi có quen với Bác Đinh Văn Tuấn tức thi sĩ Tuấn Anh, cũng là nhà Tử vi học, là bệnh nhân của tôi. Một lần, Bác nhìn gương mặt tôi dò xét, suy nghĩ lâu lắm và sau đó, viết tặng tôi 2 câu thơ:

*"Trần gian một kiếp cầu thanh thản
tục lụy trăm năm, trả gió sương..."*

Tôi đã mang hai câu thơ này trong tôi như một hệ lụy tất yếu, cố vùng vẫy để bước ra, nhưng có lẽ vì nghiệp dĩ sâu dày, nên bước chân đi vẫn còn luôn bị quờ quạng. Cuộc đời ai là không muốn được an nhàn, thanh thoi, rong chơi trong cõi tử sinh, như "*thần thông du hý*", nhưng đã mang lấy kiếp của con người, mỗi người trên bước đường đi trong cuộc sống là đáp số của những hệ lụy đã qua tác động đến và là ẩn số cho những bước kế tiếp... do chính người đó tạo ra, dù vô tình hay hữu ý, trong cuộc đời này.

"Như từ một đồng hoa,
Nhiều tràng hoa được làm.
Cũng vậy, thân sanh tử,
Làm được nhiều việc lành."

Pháp cú 53

Mỗi người tùy theo hoàn cảnh, môi trường, địa vị, kiến thức, tri thức v.v... của mình, để trả nợ cho gió sương, dù muốn hay không. Có những hạt sương mê mờ, vướng bận, oan trái, nặng nề như hòn núi, làm cho đời sống con người rơi vào những bất hạnh, khổ đau, trở thành gánh nặng cho con người, xã hội hoặc có thể gây nguy hại to lớn cho đời sống nhân sinh; nhưng, cũng có những hạt sương rơi đẹp lạ lùng trong trời đất, tô điểm thêm cho đời

sống con người có ý nghĩa đóng góp, hy sinh, hiến tặng cho nhân loại những giá trị nhân bản đích thực.

Nói đến hạt sương rơi, nói đến cơn gió phù du, cũng là nói đến những sợi vô thường trong cuộc sống, nhưng qua đó, lại có sự thể hiện tánh chân thường tuyệt đẹp, trực tâm, sống thực, nằm sau bức màn ảo hoá, duyên sinh.

Vâng, còn nước mắt khổ, toà ngòi rỗng không. Đạo Phật là đạo của dẫn thân vì sự khổ của chính mình và của con người, vì không có sự đau khổ, sẽ không có đạo Phật xuất hiện, chỉ đường thoát khổ. Những Ông Phật nhỏ, những người mang lý tưởng, tình yêu, tuổi trẻ đi vào đời, vẫn mang trên vai chí nguyện làm lợi ích cho người.

*Mây vờn đỉnh núi phiêu bồng
Trăm năm tô lại cánh thơ tuổi hồng
nằm nghe hơi thở phù vân
bên sân ngỏ trước, bồng bênh nắng mai*

*sáng ra, mở cửa tìm thơ
ồ hay em đã mang trăng đâu rồi
ta đi tìm lại gói mơ
luân hồi vẽ lại mảnh tình thưở xưa*

*đất men tình tự con người
hữu sinh nên cõi mây trời mênh mông
trong tâm điểm chấm sen hồng
người vào lạc chốn, nổi lòng hư không*

*nơi vườn khuất lối nhân sinh
lời kinh năm ấy, gói mơ em nằm
hiu hiu gió cuốn tờ kinh
còn chẳng một chữ chân không hữu tình..*

Hồi tuổi trẻ và lý tưởng của tôi, đã có những ngày, những năm tháng ôm hoài bão làm được gì đó cho cuộc đời, qua tấm lòng, qua những sở hữu của tâm và vật, của kiến thức, tri thức, từ thiện xã hội v.v... được bồi đắp và cưu mang; nhưng có phải một lúc nào đó, nhìn lại, quán chiếu lại, chúng ta lại nhìn thấy những lời đó, mộng ước đó thật là hư ảo, vì chứa đựng trong nội dung là những tham vọng, những ưu tư vị kỷ, vun đắp thêm những sở hữu cho chính mình... dù rằng ở bên ngoài được tô son vẽ phấn thật đẹp, thật quyến rũ... với những mỹ từ thật kêu. Càng có tiếng vang, càng sở hữu nhiều, càng nhiều danh vọng, cũng là lúc chứa đựng trong nội hàm của bỉ thử, nhân ngã... thành hình, mà nhiều khi vì quá vi tế, khó nhận được ra và đó cũng là "phiền não chướng và sở tri chướng" làm ngăn cản đường dẫn thân chân thật.

Nếu có một lần nào đó, được hữu duyên, chúng ta tiếp cận với đạo Phật- nơi đó có gia tài tâm linh vô giá của đức Phật, được Thầy Tổ gìn giữ, "truyền đăng tục diệm" và trao truyền lại. Gia bảo đó không nằm ngoài nơi đâu, nhưng chính trong lòng bàn tay huyền diệu, trong thân tâm của chúng

ta. Hãy khám phá, khai thác kho tàng đó, áp dụng vào đời sống, đem lý tưởng từng cửu mang cần trui luyện, tu tập và chuyển hoá theo tinh thần của Ba Pháp Ấn hay Ba Pháp Môn Giải Thoát “Khổ - Không - Vô Thường Vô Ngã”, thì chắc chắn rằng, lý tưởng của chúng ta sẽ khác, sẽ hồi sinh, vững trãi, trực tâm và có nội dung phong phú, súc tích vô cùng có thể giúp ích cho mình và người một cách thiết thực, vì con đường của lý tưởng là con đường của từ bỏ và nơi đó, không còn là những bí thử thường tình, mà là một tấm lòng mở rộng..

Ánh trăng sẽ hiện rõ ở bất cứ nơi nào có nước, bầu trời sẽ rộng bao la khi không có áng mây (Thiên giang hữu thủy, thiên giang nguyệt. Vạn lý vô vân, vạn lý thiên) như câu nói nào đó đã diễn tả đủ bản chất của nội tâm.

Hồi tình yêu của tôi, tưởng đã ngủ yên cùng năm tháng, đại khờ như sỏi đá, nằm yên bất động thiên thu với những khối tình say. Nhưng, đạo Phật đã vực đánh thức dậy, trong buổi sáng hôm nào đó, trong một khoảng thời gian nào đó, đã chín mùi, đã trưởng thành, nhìn rõ mặt mũi cội nguồn xưa, chất xám của hữu tình bao la, phổ quát... Những bước chân của tình yêu là bước chân dẫm chắc trên đại địa của tâm không hoen ố, của không tánh để mở rộng cả bầu trời, không gian vô tận. Tình yêu được nhân lên sau bao sóng gió, giông tố, nghịch cảnh, của cuộc đời như lẽ thường, trưởng thành từ lý tưởng dẫn thân, chia sẻ, cảm thông, đem chính mình làm ích lợi cho mình và người. Không có sự hiểu biết, cảm thông, chia sẻ và không được tưới tắm qua giáo pháp vị tha, từ bi, trí tuệ .. thì tình yêu, lý tưởng và tuổi trẻ đó chỉ là lời nói vô hồn vô nghĩa, không có giá trị đóng góp cho chính mình, hưởng gì là cho con người.

Có phải ở một lúc nào đó, thời gian nào đây, chúng ta từng sợ, sợ những hảo huyền bay mất, sợ những mộng lung của cuộc đời, bắt gặp nhau như màu hoa phấn bay khắp mọi nơi, mong gói ghém nhau lại trong tình say, tình si, với con tim run rẩy.. Sao không để cho muôn vàn cánh hạc đẹp của tình yêu tung bay lên bầu trời, để sự sợ hãi chỉ là một dấu chấm dĩ vãng của nội kết, để đến với nhau trong tinh thần khác, biết yêu thương thực sự với sự kỳ diệu trong tâm...

*Em thật nhẹ, chỉ sợ tình bay mất
sợ mùi hương bằng lãng ở đâu đây
sợ những lúc hờn nhau trong ước vọng
sợ mây trời không đủ che nắng mưa
sợ nỗi nhớ bỗng tròn to bằng vũ trụ
sợ vụng chân, vấp ngã ở lưng trời
sợ tay nắm tự buông lời từ vạn cổ
sợ sát na, mà cứ ngỡ thiên thu.....*

Con đường của Phổ Môn là cánh cửa dung thông, tự tại, vô úy, không sợ hãi, thông dong trên thực tại của tâm mở rộng, biên giới của vị ngã sụp đổ, còn chẳng là tấm lòng. Chúng ta hãy mang tấm lòng chân thành đó để cho và vì con người như hạnh nguyện của Bồ tát Quán thế Âm trong hạnh lắng nghe và chia sẻ. Bộ Kinh Phổ Môn là Bộ kinh mà tôi đọc mỗi ngày, được tìm gặp, có duyên khi tuổi trẻ, lý tưởng và tình yêu có nhiều nỗi đại khờ, và đem áp dụng trong đời sống. Lạ lùng thay, từ nơi đâu đó, tự nhìn được tình

yêu bao la của Ngài trong các cõi. Không chỉ có trong thất nạn, nhị cầu, tam thập nhị ứng... vì ngàn mắt ngàn tay, đã là biểu trưng, biểu tượng chân thật cho tình thương bao la của Ngài, vì sự khổ con người mà hoá thân ứng hiện, cứu khổ, cùng khắp.

Đó cũng là tinh thần sống động của Phật giáo ứng hoá thân vì con người và cũng là nét đặc thù của Mật giáo, qua tình yêu thương vi diệu này, do sự " *chuyển y*" đến từ tâm bồ đề. Là người con Phật, chúng ta ra sao, làm được gì và mỗi người tự trả lời câu hỏi này cho chính mình?

"Hương các loại hoa thơm
Không ngược bay chiều gió
Nhưng hương người đức hạnh
Ngược gió khắp tung bay
Chỉ có bậc chân nhân
Tỏa khắp mọi phương trời"
Pháp cú 54

Trăng hôm nay đẹp quá. Gương mặt son tươi, mát mẻ, sáng chói trên bầu trời của đêm Rằm tháng Tám. Trong căn phòng khách, ngồi bệt dưới đất, bên chiếc bàn tròn bằng thủy tinh, thay vì ngồi xếp bằng, nhưng ai cũng sải chân ra cho thoải mái. Buổi Thiền trà hôm nay chỉ vòn vẹn có ba người. Mở cửa sổ cho trăng rọi vào, để nhìn thấy mặt mũi của trăng đêm, lắng nghe tiếng trăng ca hát, nhẹ nhàng. Những chung trà ấm được rót đầy, làn khói nóng trong veo lan toả, hương trà ngào ngạt, bay lã đãng, đem lại cho không gian một nét đẹp lạ kỳ. Bánh trung thu gồm nhiều loại được cắt ra chia đều, đặt trên đĩa nhỏ. Thường thức bánh, cảm thấy hương bánh được dùng vào đúng dịp, đúng lúc sao mà thơm ngon quá.

Chúng tôi nói với nhau về các câu chuyện đạo, về tôn giáo tỉ giáo, về giáo lý tánh không, luân hồi và chút nào đó, có thơ văn ... Không gian như mở rộng ra, thời gian thì vẫn lại, thoáng chốc đã gần ba tiếng đồng hồ trôi qua ... Vẫn biết rằng, như Kinh thường nói: "*tất cả kinh điển của Đức Phật như ngón tay chỉ mặt trăng*" (nhất thiết tu-đa-la giáo như tiêu nguyệt chỉ).

Mỗi người trên bước đường đời, bước chân trên cõi nhân sinh vòn vẹn nhiều lắm là có trăm năm, so với thời gian dài vô tận, và chiếm một vị trí nhỏ nhoi trong không gian bao la. Nhưng, mọi người đều mong mỏi, ao ước được hạnh phúc, đạt được Chân Thiện Mỹ trong đời sống, và làm được gì đó, có ý nghĩa cho mình và xã hội, con người. Bước chân đi và trở thành thánh thiện là bước chân dẫm trên mảnh đất trong hiện tại, bây giờ, ở đây, vì đó là sự sống- nơi không có quá khứ, vị lai mà chỉ có hiện tại. Hiện tại là chúng tôi đang ngồi đây, nói về và nói đến trăng, nói về tâm, một hình ảnh quả đẹp lạ lùng, không thể diễn tả được. Lòng cảm khái dâng trào ..

*Người ngồi gọi ánh trăng xưa
trong chung trà nóng lung linh ánh vàng..*

Trăng thì vắng vặc trên cao, trên bầu trời, sáng đẹp. Nhưng, trăng của tấm lòng, của chân tâm, thật là gần gũi, bình dị, trong sáng, thanh tịnh, không một gợn sóng mây dù là qua bao nhiêu vật đổi sao dời, dù là trải qua

vô tận số kiếp trong sáu nẻo trầm luân, dù là thay muôn hình vạn trạng, nhưng ánh trăng đó vẫn còn hằng sáng, lung linh vi diệu, vì đó là sự sống ..., chỉ cần chúng ta quay đầu, tìm đến cõi đi về ..

Mượn đêm trăng Rằm tháng Tám, mượn lời thơ văn, với lòng thành, thanh tịnh, nâng chung trà nóng hôm nay, giờ này, để thưởng thức như uống cả ba ngàn cõi đại thiên, uống cả ba thời quá khứ hiện tại và vị lai, thấy được mảnh trăng tâm thật đẹp ẩn hiện, sáng ngời trong chung trà ... Xin được mạn phép kính dâng tất cả mọi người chung trà này, như một tấm lòng quý kính, chia sẻ ...

Đêm Trung Thu

Viết xong ngày 22.09.2010

